

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 84/2022-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou ŠČURY, s. r. o., Za kasárňou 1, Bratislava, proti postupu súdneho exekútora JUDr. Petra Kohúta v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. EX 115/08, proti postupu Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Er 968/2008 a jeho uznesení č. k. 1 Er 968/2008 z 22. júna 2020 a uznesení č. k. 1 Er 968/2008 z 11. novembra 2020 a proti oznámeniu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VI/1 Pz 210/20/1000-2 zo 16. decembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. januára 2021 (podanou na poštovú prepravu 25. januára 2021) domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom súdneho exekútora JUDr. Petra Kohúta v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. EX 115/08, postupom Okresného súdu Banská Bystrica

(ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Er 968/2008 a jeho uznesením č. k. 1 Er 968/2008 z 22. júna 2020 (ďalej len „prvé napadnuté rozhodnutie“) a uznesením č. k. 1 Er 968/2008 z 11. novembra 2020 (ďalej len „druhé napadnuté rozhodnutie“) a oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. VI/1 Pz 210/20/1000-2 zo 16. decembra 2020 (ďalej len „tretie napadnuté rozhodnutie“). Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho v tomto bode označených práv a napadnuté rozhodnutia zrušil „v celom rozsahu“ a odložil vykonateľnosť prvého a druhého napadnutého rozhodnutia. Zároveň navrhuje, aby mu boli priznané trovy konania.

2. Proti sťažovateľovi v procesnom postavení povinného je vedené exekučné konanie. Exekučné konanie začalo 26. júna 2008 a je vedené na vymoženie peňažnej pohľadávky vo výške 1 792,31 eur. Okresný súd v druhom napadnutom rozhodnutí udelil súhlas so znížením ceny dražených (v napadnutom rozhodnutí bližšie špecifikovaných) nehnuteľností, námietky oprávneného aj povinného proti ďalším trovám exekúcie zamietol a v poslednom výroku zamietol aj sťažnosť povinného.

3. Okresný súd prvým napadnutým rozhodnutím rozhodol o pokračovaní v exekúcii s právnym nástupcom oprávneného z dôvodu, že pôvodný oprávnený v dôsledku zlúčenia zanikol. Sťažovateľ považuje toto rozhodnutie za vecne nesprávne, nezákonné a bez opory v zákone. Generálna prokuratúra tretím napadnutým rozhodnutím (ktoré sťažovateľ v ústavnej sťažnosti označuje aj ako „oznámenie“, „list“ alebo „rozhodnutie“, pozn.) „... konštatovala, že dovolanie generálneho prokurátora nie je v danom prípade prípustné a rozhodla, že podnet odkladá bez prijatia opatrenia prokurátora...“.

3.1. Kópiu prvého a tretieho napadnutého rozhodnutia sťažovateľ na výzvu k ústavnej sťažnosti pripojil 8. apríla 2021.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ najmä namieta, že exekučné konanie vedené pod sp. zn. EX 115/08 malo byť zo zákona zastavené, a tvrdí, že mu hrozí ďalšia majetková škoda, a to „... bezprostredne hroziacou dražbou nehnuteľností v jeho vlastníctve v nezákonne pokračujúcom exekučnom konaní...“. V situácii, keď hodnota exekúciou zabezpečených nehnuteľností je v sume 25 000 eur a pohľadávka oprávneného bez príslušenstva je v sume 1 363,19 eur, považuje sťažovateľ ďalšie trovy konania vyčíslené v sume 4 112,40 eur za vyhotovenie znaleckých posudkov za neprimerané vymáhanej istine a v rozpore so zásadou proporcionality a Exekučným poriadkom.

5. Podľa názoru sťažovateľa sú napadnuté rozhodnutia nezákonné, arbitrárne a nepreskúmateľné. Účelové a nezákonné rozhodnutia sťažovateľ považuje za odmietnutie spravodlivosti a pretrvávajúci stav právnej neistoty, ktorý nevedie k ochrane jeho práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky

a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 36 ods. 1 listiny, podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom súdneho exekútora JUDr. Petra Kohúta v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. EX 115/08:

7. Ústavný súd pri skúmaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa zistil, že sťažovateľ okrem postupu okresného súdu namieta aj nezákonnosť postupu súdneho exekútora. K tomu ústavný súd uvádza, že mu neprislúcha posudzovať zákonnosť, či dokonca správnosť postupu súdneho exekútora. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) má vymedzenú svoju právomoc, v rámci ktorej môže rozhodovať iba o porušení základných práv alebo slobôd sťažovateľa, a aj to len za predpokladu, že o ich ochrane nerozhoduje iný súd (IV. ÚS 229/03).

8. Podľa § 218a ods. 1 Exekučného poriadku fyzické osoby a právnické osoby sa môžu obracať na ministerstvo a na komoru so sťažnosťami na činnosť komory a na činnosť exekútorov. Sťažnosti na činnosť komory vybavuje ministerstvo. Sťažnosti na činnosť exekútorov vybavuje komora. Sťažovateľ môže požiadať ministerstvo o prešetrenie vybavenia jeho sťažnosti komorou.

9. Ústavný súd konštatuje, že preskúmanie postupu, resp. činnosti súdneho exekútora, spadá v prvom rade do pôsobnosti komory ako samosprávnej stavovskej organizácie. Následne sťažnosti na činnosť komory vybavuje ministerstvo spravodlivosti, ktoré sťažovateľ môže požiadať aj o prešetrenie vybavenia jeho sťažnosti komorou (I. ÚS 56/2017). Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že ústavný súd nie je príslušný na preskúmanie činnosti (postupu) súdneho exekútora.

10. Keďže ústavný súd môže skúmať iba ústavnoprávne aspekty danej veci, sťažnosť v časti týkajúcej sa námietky nezákonnosti postupu súdneho exekútora podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

III.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 36 ods. 1 listiny, podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu prvým napadnutým rozhodnutím okresného súdu:

11. Vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, ústavný súd tiež zistil, že sťažovateľ využil svoje právo podať proti prvému napadnutému rozhodnutiu vydanému vyšším súdnym úradníkom sťažnosť. Ústavný súd tu v krátkosti poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ak je podaná sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, je o nej oprávnený a aj povinný rozhodnúť sudca v exekučnom konaní. Uplatnenie právomoci okresného súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu (m. m. IV. ÚS 115/07). Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť ústavnej sťažnosti

odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

III.3. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 36 ods. 1 listiny, podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu tretím napadnutým rozhodnutím:

12. Zákonné predpoklady na podanie dovolania generálneho prokurátora sú upravené v § 458 a nasl. Civilného sporového poriadku. Z týchto ustanovení zjavne vyplýva, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorého využitie ako procesného inštitútu patrí výlučne generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“). Na vyhoviecie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie dovolania generálneho prokurátora neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá alebo nepodá dovolanie. Ústavný súd konštatuje, že tretím napadnutým rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľa, keďže platná zákonná úprava nezakladá právo (právny nárok) na vyhoviecie jeho podnetu na podanie dovolania generálneho prokurátora, a preto v tejto časti pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.4. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 36 ods. 1 listiny, podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom a druhým napadnutým rozhodnutím okresného súdu:

13. Ústavný súd podrobil prieskumu, či sa okresný súd ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami sťažovateľa tak, že je jeho druhé napadnuté rozhodnutie nearbitrárne a zákonné.

14. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 348/2019). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, IV. ÚS 62/08, I. ÚS 165/2015).

15. Ústavný súd pripomína, že vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov,

ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov, resp. iných orgánov verejnej moci už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu alebo inú ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím orgánu verejnej moci sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov (resp. iných orgánov verejnej moci) sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 272/09).

16. Prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd, sú tie, v ktorých táto nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, ako aj prípad svojoľnej aplikácie jednoduchého práva. Pojem svojoľne možno interpretovať ako prípady, keď všeobecný súd urobí záver v inom než zákonom ustanovenom a v právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame, či bez bližších nerozpoznateľných kritérií (I. ÚS 533/2016). O svojoľli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

17. Základná námietka sťažovateľa smeruje proti nezákonnému pokračovaniu v exekúcii, keď podľa názoru sťažovateľa malo dôjsť k jej zastaveniu *ex lege* k 1. januáru 2020. Okresný súd v odôvodnení druhého napadnutého rozhodnutia konštatoval, že samotná exekúcia začala 25. júna 2008 (doručený súdnemu exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie, pozn.) a jej priebeh bol dôvodný, keďže sťažovateľ dobrovoľne nesplnil povinnosť, ktorá mu bola exekučným titulom uložená. Okresný súd vysvetlil, že v sťažovateľovej veci nedošlo k zastaveniu exekúcie, pretože došlo k predĺženiu rozhodnej doby podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o niektorých exekučných konaniach“). Námietky účastníkov konania boli pred účinnosťou zákona o ukončení niektorých exekučných konaní predložené súdu. Odôvodnenie okresného súdu ústavný súd nepovažuje za arbitrárne alebo ústavne neudržateľné.

18. Sťažovateľ v ďalšej námietke vyčíta druhému napadnutému rozhodnutiu okresného súdu neprimerane vysoké trovy exekúcie, keď nedošlo k aplikácii § 200 ods. 2 Exekučného poriadku. Aj s touto sťažovateľovou námietkou sa okresný súd vysporiadal. Nedôvodnosť tejto námietky vyplýva zo skutočnosti, že exekučné konanie prebieha podľa Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. októbra 2013, pričom sťažovateľom uvedené ustanovenie § 200 ods. 2 Exekučného poriadku možno použiť na exekučného konania začaté po 31. októbri 2013. Ústavný súd k otázke primeranosti trov len dodáva, že napriek na prvý pohľad vyššej výške sumy trov k výške vymáhanej pohľadávky je pre správne posúdenie potrebné prihliadnúť aj na dobu vedenia exekučného konania (od roku 2008), pričom sa pohľadávku oprávneného vymôcť nepodarilo.

19. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti tiež tvrdil, že bolo porušené jeho základné právo na rovnosť účastníkov v konaní, pretože „... bol bezdôvodne znevýhodnený a vylúčený z uplatňovania svojich práv účastníka konania, čo viedlo k hrubému zásahu do jeho práv, garantovaných mu Ústavou SR“. Zásada rovnosti strán sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje súd. Z obsahu ústavnej sťažnosti však nie je zrejmé, akým konkrétnym spôsobom malo dôjsť k porušeniu tohto základného práva sťažovateľa a ani z ústavnej sťažnosti a jej príloh ústavný súd zásah do tohto označeného základného práva nevzhliadol. Okresný súd svojím postupom neuprel sťažovateľovi žiadne právo a nijako ho neznevýhodnil. To, že rozhodnutie spravidla vyznieva v neprospech jednej zo strán, nemôže byť zásahom do rovnosti strán.

20. Ústavný súd už v rámci svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že slovné spojenie „právo na ochranu“, ktoré je použité aj v čl. 20 ods. 1 ústavy, implikuje v sebe aj potrebu minimálnych garancií procesnej povahy, ktoré sú ustanovené priamo v čl. 20 ods. 1 ústavy a ktorých nedodržanie môže mať za následok jeho porušenie popri porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 a nasl. ústavy (I. ÚS 23/01, III. ÚS 328/05, III. ÚS 260/07). Keďže ústavný súd nerozhodol o porušení základného práva podľa čl. 46 ústavy, rovnaký záver ústavný súd musí konštatovať aj pri vyhodnotení porušenia základného práva vlastniť majetok.

21. Ústavný súd napokon rozhodol aj o namietanom porušení základného práva sťažovateľa na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov postupom okresného súdu v napadnutom konaní. V súlade so svojou judikatúrou (obdobne IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 41/07, II. ÚS 46/07, I. ÚS 96/07, II. ÚS 214/08, III. ÚS 207/2011) ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola sťažnosť na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva došlo, alebo porušenie v tom čase ešte trvalo.

22. Ústavný súd pripomína, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

23. Z obsahu samotnej sťažnosti, je zrejmé, že o námietkach a sťažnosti sťažovateľa bolo okresným súdom rozhodnuté práve druhým napadnutým rozhodnutím (v jeho III. a IV. výroku), čo vedie ústavný súd k záveru, že sťažnosť v tejto časti je potrebné považovať za zjavne neopodstatnenú, a preto ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní z tohto dôvodu odmietol.

24. Keďže druhé napadnuté rozhodnutie okresného súdu, ktoré sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, posúdil ústavný súd ako také, ktoré spĺňa ústavnoprávne požiadavky súdneho rozhodnutia, a nezistil v jeho odôvodnení svojvôľu alebo arbitrárnosť, je možné uzavrieť, že nebolo zasiahnuté do označených práv sťažovateľa. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa

proti druhému napadnutému rozhodnutiu okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

25. Keďže došlo k odmietnutiu ústavnej sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa, pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2022

Peter Straka
predseda senátu